

досить помітним. Адже йому довелось брати участь у налагодженні роботи двох найпомітніших в Клевані тартаків, тобто лісопилень. Заробітки були дуже маленькі. Тому потрібно було десь ще підробляти. В Клевані, на місці, де зараз знаходиться недобудоване двоповерхове приміщення, в якому планувалось розмістити селищну раду, був кінотеатр. Тут показували фільми, але неозвучені, німі. І ось тато, як непоганий гравець на гітарі, разом з групою інших музикантів створював музичне супроводження подій, які відбувались на екрані. Це і було додатковим заробітком.

В 1934р. батька запросили на роботу у фірму «PAGED», яка мала свій центральний офіс у м. Луцьку, куди і переїхала наша сім'я. Але вже у 1938р. тато перейшов у цю-но відкриту філію вищеназваної фірми у Рівному. В 1939р. після настання радянських часів батько повернувся у Клевань. Знову робота на лісозаводах, де він займав посаду керуючого відділом технічного контролю, аж до виходу на пенсію.

Що я ще можу пригадати про тата? Працюючи на всіх посадах, які йому довіряли, він був вимогливим в першу чергу як до себе, так і до підлеглих, а також справедливим. За це його завжди поважали...

Ось таким він був. Звичайна людина з незвичайним почуттям відповідальності, вболівання за доручену ділянку роботи. Такі люди не вершили подвигів, але були буденними героями, тому що сумлінно, чесно і терпляче виконували свої трудові обов'язки. За будь-яких обставин, при будь-якій владі. Мабуть, саме такі люди заслуговують на своє місце в людській пам'яті.

Свєген ЗІНЕВИЧ,

красзнавець, смт. Клевань.

На фото: Леонід Станіславський.

І РАДОЩІ, І СМУТКИ

Не тільки радощі збагачували життя мешканців нашого краю у передвоєнний час. На жаль, траплялися й різноманітні трагедії, біди, стихії. Ось яку публікацію вмістив про похорон трьох польських солдатів у Клевані польський тижневик «Wofun» («Волинь»): «Клеванський похорон. Похорон трьох невідомих польських солдатів, замордованих при відступі наших військ у 1920 році відбувся в половині січня 1933 року у Клевані.

Останки мучеників довгий час по-невірялися, аж поки відомості про це не надійшли до Клеванського правління відділу стрілецького союзу. Повітове правління стрілецького союзу в Рівному і організувало

покладання до загальної солдатської могили останків.

У спільній звичайній труні вкритій державним прапором лягли у Клеванському костюлі на високому катафалку останки солдатів. У підніжжя катафалку було дев'ять вінків: від Рівненського гарнізону, від повітового правління стрілецького союзу у Рівному, від шкільної молоді, від рядових Державної польської поліції та інші. Скорботну літургію по загиблих відправили ксьондз-декан Людвік Сиревіч, ксьондз-капелан Бутримовіч, а також ксьондз-пробощ Урода. Кос-тьол у Клевані Пресвятої Діви Марії (пам'ятка архітектури початку XVII століття – автор) був заповнений доценту, як на відпусті.

Прибули парафіяни, прийшов багаточисельний український люд, навіть було видно в католицькій святині і біля неї громадян єврейської національності, які прибули дещо пізніше і великим натопом примкнули до похоронної процесії та були разом з усіма до самого кінця жалібного обряду.

З Рівного прибули: вищі офіцери, як делегація від командування Рівненського гарнізону, делегати від пана рівненського старости, члени рівненського повітового правління союзу стрільців, почесний підрозділ шістнадцятого полку кінних стрільців із духовим оркестром. Солдати і офіцери відділення клеванських стрільців зі зброєю і в мундирах марширували разом із відділенням війська, прибулого із Рівного на всьому шляху до місця вічного спочинку.

Над відкритою могилою виступив із сердечними словами скорботи по загиблих ротмістр запасу Спихальський, представивши можливі обставини трагедії, яка мала тут свій епілог. Професор Роян від імені стрільців рівненського повіту попрощався із содлдатами-мучениками. Три салюти-залпи війська та стрільців розітнули морозне повітря древньої Клевані, затеркотіли об труну замерзлі на камінь гуди глини і жертви спочили вже, як і належить, за християнським обрядом, навіки у спільній цвинтарній могилі:

Сповіщає цей же часопис «Wotup» («Волинь») і про загибель від хижаків солдата, який переходив через Клеванський ліс: «Вовки у Рівненському повіті. У клеванських лісах в січні 1933 року дійшло до нападу вовків. На ідучого через клеванські ліси солдата напала зграя вовків, які його роздерли. Наступного дня селяни з околиць знайшли тільки чоботи жертви».

Чеслав ХИТРИЙ,
красзнавець, м. Рівне.